

På grund af hasselmusens sjældenhed kan der være behov for en mere målrettet indsats for at sikre arten på en række udvalgte lokaliteter som supplement til det generelle forbud og god praksis. En aktiv indsats for at pleje og skabe nye levesteder/spredningsveje vil med tilskud kunne skabe sikkerhed for, at yngle- eller rasteområder med bestande af hasselmus på lang sigt opretholdes.

Hvad angår birkemus, kan behovet på grund af mangelfuld viden ikke aktuelt afgøres, men det forventes, at størstedelen af indsatsen vil ligge udenfor skoven. Her kan en indsats i forhold til at sikre læhegn, markskel, diger, skrænter og vandløbsnære arealer i udbredelsesområdet være relevant.

For de to tudsearter gælder, at de som hasselmusen har begrænset udbredelse, og der vil være behov for en tilsvarende model. Nedlæggelse af deres yngle- vandhuller i grusgrave og andre midlertidige vandhuller mv. vil være i strid med forbuddet, og der kan være behov for målrettet information om at varetage hensynet, f.eks. ved retablering af grusgrave, ligesom der kan blive behov for at understøtte beskyttelsen ved f.eks. med tilskud at lave nye vandhuller til arterne.

Markfirben har større udbredelse, men de yngle- eller rasteområder, der bliver omfattet af forbuddet, har på linje med tudsernes en særlig karakter, der formentligt udløser tilsvarende behov for information og aktiv forvaltning. I hvilket omfang der er behov for en supplerende indsats, vil kunne afdækkes i konkrete forvaltningsplaner for disse arter.

For øvrige beskyttede arter vurderes behovet for supplerende foranstaltninger især at være relateret til information og rådgivning. Det kan dog ikke udelukkes, at udvikling i andre arters bevaringsstatus eller beskyttelsesbehov på længere sigt kan udløse behov for supplerende foranstaltninger.

Miljøministeriet udarbejder derfor vejledning og information om, hvordan lodsejere skal forholde sig, hvis der er usikkerhed om eller er konstateret forekomst af en beskyttet art på f.eks. ekstensivt drevne arealer, som påtænkes opdyrket. Vejledning og information vil beskrive, hvilke typer af arealer og hvilke arter, der kan være relevante for lodsejere.

Der vil endvidere blive etableret mulighed for at opnå tilskud til at forbedre levesteder for beskyttede arter på landbrugsarealer, der hidtil har været i ekstensiv drift.

Som supplement hertil vil miljøministeren med hjemmel i naturbeskyttelseslovens § 63 etablere en rådgivningsordning for lodsejere vedrørende beskyttelse af arterne. Formålet med ordningen er at sikre, at lodsejere kan få rådgivning, hvis de er i tvivl om,

hvordan hensynet til de beskyttede arter bedst varetages i driften.

Til nr. 3 (§ 31, stk. 2)

Der er tale om en præcisering, idet der også skal være en henvisning til bilag 5 til naturbeskyttelsesloven.

Til nr. 4 (§ 50, stk. 3 og 4)

Forslaget indebærer ingen indholdsmæssige ændringer. Der er tale om en ændring, som er en konsekvens af den foreslåede bestemmelse i § 65, stk. 6.

Til nr. 5 (§ 65, stk. 6 og 7)

Bestemmelserne er nye. Bestemmelserne giver mulighed for at fravige § 29 a i overensstemmelse med habitatdirektivets artikel 16.

Bestemmelsen svarer til § 12 i Miljøministeriets bekendtgørelse om udpegning og administration af internationale naturbeskyttelsesområder samt beskyttelse af visse arter, der fastsætter samme begrænsninger for afgørelser efter naturbeskyttelses- og miljølovgivningen.

Habitatdirektivets artikel 16 indeholder ganske snævre rammer for, hvornår forbuddet mod at beskadige eller ødelægge yngle- eller rasteområder for beskyttede arter kan fraviges. Det er således en forudsætning, at der ikke findes et tilfredsstillende alternativ, og at fravigelserne ikke hindrer opretholdelse af den pågældende bestands bevaringsstatus i dens naturlige udbredelsesområde, jf. § 65, stk. 6. Hvis disse 2 betingelser er opfyldt, kan der endvidere kun dispenseres, hvis en eller flere yderligere betingelser er opfyldt, jf. § 65, stk. 6, nr. 1 - 6.

Der foreligger ingen domspraksis fra EF-domstolen om virkningen af bestemmelsen i praksis, men på baggrund af EF-domstolens afgørelser vedrørende den tilsvarende undtagelsesbestemmelse i fuglebeskyttelsesdirektivets artikel 9 må det antages at være en forudsætning for at kunne anvende § 65, stk. 6, at alternative løsninger må forkastes af videnskabelige, tekniske eller andre objektivt dokumenterbare grunde, at der skal være tvingende grunde til at dispensere, og at dispensationen ikke må række videre, end hvad der er nødvendigt for at løse problemet.

Betingelsen om, at en fravigelse ikke må hindre opretholdelse af den pågældende bestands bevaringsstatus, må anses for opfyldt, hvis nettoresultatet af en dispensation er neutral eller positiv for den beskyttede art. Fravigelser, der vurderes at få en betydelig negativ virkning på den pågældende bestand, kan ikke tillades.